

Farkas Arnold Levente

ÜBERFUNKY

A vers első látszata olyan,
mint néhány kínai írásjel
egy latin szövegben. Persze
most nem fogom megmutatni
Arisztotelész Poétikájának
latin fordítását, amit arab
nyelvből fordított Abélard
kortársa, bizonyos
Petrus Venerabilis,
a boldogságos szent szűz oltárán
pedig gyertyák közt szeretkezni
a kánonjog értelmében
nem megengedett, sőt
a fagyos szentek szerint
egyenesen gyalázat.

A világ olyan,
mint egy mosoly, ne fordíts
hát hátat neki.

Ez egy haiku. A haiku
japán versforma.

Jellegzetessége, hogy
három sorból áll,
és közben elhiteti velem,
mennyire fontos neki a leányom,
az első sor öt szótag,
a szemével így csinál,
a szájával így csinál,
a kezével így csinál,
a második sor hét szótag,
mert el akarja hitetni velem,
hogy az énen kívül más is
létezik, és ez a más most én

vagyok, illetve a leányom,
pedig az én most én vagyok,
senki más, a harmadik sor
szintén öt szótag. Persze az is
lehet, hogy tévedünk, hiszen
senki nem tud japánul,
csak a japánok. Valaki jött,
mi pedig elhittük.
Überfunky, mondta Johann
a Szent Anna-tónál az érett
málnaszemekre, az anyja német,
az apja brit diplomata. Medvét
akart látni, de otthon hagyta
a napszemüvegét. Persze más is
fontos, kell benne lennie évszakra
utaló szónak, őszi telihold,
ám az ostoba európaiak
csak a számokra figyelnek
a kis tó körül egész éjszaka,
öthétöt, az ostoba európaiak
számára ennyi a haiku lényege,
ostoba európai vagyok.

A vers második látszata
olyan, mint egy kitalált
metafora, ami nem létezik.
Überfunky, mondta Johann,
amikor a gyerekek megmutatták
a Mozart névre hallgató
hörcsögöt. Kezébe vette,
nem volt szakálla,
a testvérét Jakobnak hívták.
Hogy fér el ennyi hang
egy ilyen kis madárban,
kérdezte Panka vasárnap
reggel. Ez a papagáj

már a harmadik, az előző
egy prófétáról kapta a nevét.

A vers harmadik
látszata olyan, mint kék
lanton sárga húr.
Überfunky, így
szól az angyal a kertész
hasonmásához.
Poloskaízű
málnát eszem. Rózsaszín
a feltámadás.

A vers
negyedik látszata a test.
Olyan,
mint a csönd, ha nincsen szavam.
Mítosz
csupán, hiábavaló kosz.
Szennyes
az, akinek a szó kedves.
Semmi.
Vad alkalom. Überfunky.

A vers ötödik látszata.
Ezt a mondatot írta
fel abba a füzetbe,
amit a feleségétől kapott
a névnapjára. A név.
Nem szokta meghallani
a kolompot, most azonban
érzékei kitágultak, mint
a megtervezett örökkévalóság.
A katona nem jött be.
A kapuban beszélgettek.
Spanyol, latin, angol, olasz,
német, francia és román

szavak furcsa kevercse volt
az a nem létező nyelv,
amin a valóság kapujában
érintkeztek.
Überfunky und very schön.
Ezt a katona mondta,
amikor az idő szóba jött.
Az utcán nem jártak emberek.
Amikor a szomszéd kihozta
a ház elé a Don Quijote
mindkét kötetét, a katona
kioldotta a pisztolytáskáját.
Egy pillanatra megdermedt
az, amit kölcsönös
rokonszenvnek lehetett volna
gondolni. Aztán a mosoly
a katona arcára
visszaköltözött. Aztán
belelapozott az első kötetbe.
Aztán kiment az erdőbe,
mert az erdő nem hazudik.

*Ófelsége pincére voltam, Jelenet Bohumil Hrabal regényéből, 2015
(90 x 120 cm, akril, vászon)*